

de Hidegcuti Cătălin

SAGA MISTICULUI

- NASTEREA LEGENDEI –

„De ce, în numele tuturor Puterilor a ales lumea asta prăpădită ca loc de întâlnire?” se întreba Călătorul în timp ce cobora panta abruptă plină de bolovani.

Lumea în cauză era una dintre lumile considerate de nelocuit, devenită aşa după ce doi Lorzi purtaseră o luptă cumplită pe suprafața lumii.

Fabrica realității însăşi se rupsese transformând lumea într-un haos complet. Vânturi de sute de kilometri pe oră măturând solul, schimbări bruşte de temperatură, descărcări electrice masive, spărturi în spațiu şi alte fenomene mult mai periculoase.

Acum lumea nici măcar nu mai avea un nume, trecuseră sute de ani de când fusese distrusă de Puteri.

Călătorului nu-i păsa atât de mult, aura sa pesonală de protecție, întărită de artefactele defensive pe care le purta pe brațe ținea la distanță pericolele. Din când în când un trăznet atingea solul în apropiere şi descărcarea electrică izbea coconul defensiv de energie albastră într-o explozie de culoare impresionantă.

Dar, chiar cu toate pericolele, exista viață pe această lume, un fel de pasăre masivă se rotea în ceruri urmărindu-l pe Călător.

Acesta o privi, zâmbi, ştia că aştepta să fie ucis de mediu ca după aceea să se hrănească cu carcasa lui, şi-şi continuă drumul. Avea o întâlnire la care trebuia să ajungă şi nu dorea să stea în această lume mai mult decât era strict necesar.

„Ştii, lumea asta a fost odată plină de viață. Demult, cei ce locuiau aici au construit fortărețe puternice şi arme groaznice. Se credeau egalii zeilor, dar apoi au venit ei, Lorzii Primordiali. Şi totul a fost şters din existență.”

Prima reacție a Călătorului a fost să lovească cu toată forța ce-i stătea la dispoziție în direcția vocii dar imediat deveni doar enervat.

Recunoscuse vocea:

„Credeam că ai plecat.” murmură Călătorul în timp ce privea în jur după manifestarea vocii.

„Din păcate nu e aşa de uşor să plec pe cât ai crede. Eşti un hamal excelent aşa că am hotărât să rămân.”

Călătorul oftă şi căută un loc unde se putea opri. Îl găsi la adăpostul unor stânci mărioace ce se proiectau ca nişte dinți deasupra solului. Îşi dădu jos sacul de călătorie de pe spate şi începu să caute înăuntru. Taşca sa era de fapt o microdimensiune de sine stătătoare în care puteau fi stocate lucruri la infinit.

După câteva minute de cotrobăire găsi ceea ce căuta. Un diamant negru de mărimea unui pumn, prins într-o montatură foarte frumos lucrată de argint care îl cuprindea ca şi o cuşcă cu linii curbate.

„Aha.” gândi el în sinea sa „Te-am găsit.”

Dacă priveai cu atenție în adâncul diamantului puteai vedea forme energetice mişcătoare, învârtindu-se nebuneşte într-un dans hipnotic. Diamantul îi fusese dat Călătorului de-o sectă de călugări de pe o planetă care se supunea legilor magiei. Călugării avuseseră încredere în Călător deoarece considerau că nimeni de pe lumea lor nu putea stăpâni puterea pietrei.

Doar mai târziu Călătorul şi-a dat seama ce e cu piatra, în ea fusese închis cu mult timp în urmă, nouă sute de ani, un Umblător al Abisului. Această creatură fusese legată în piatră de-un demon puternic care aruncase piatra apoi în planurile mortalilor, astfel ajungând în mâinile călugărilor.

Călătorul, cunoscând ritualurile antice, îl eliberase pe Umblător după ce purtase o luptă cu el. De atunci pusese piatra, pe care o considera goală, înapoi în sac şi uitase de ea.

„Ieşi afară creatură bătrână. Ştiu că eşti pe aici pe undeva.” zise el punând artefactul pe sol

Cu un sunet puternic, ca de trăznet, o umbră țâşni în afara diamantului, energia albastru-închis se învârti în jurul Călătorului apoi îşi reluă forma normală, vag umanoidă, lângă el.

„A, ce bine e să fii din nou afară!”

„Cum naiba ai reuşit să ajungi din nou în piatră? Parcă te-am eliberat.”

„E o poveste lungă” mormăi ființa

„Am destul timp până ajung la locul întâlnirii”

„Bine atunci. O să-ți povestesc. Când m-ai eliberat m-am întors la planul din care am venit. După cum poți să-ți dai seama nu s-au schimbat atât de multe în nouă sute de ani. De unde vin eu lucrurile nu se schimbă nici în mii de ani...”

„Să nu-mi spui că l-ai atacat pe demonul care te-a închis în piatră?”

„Păi, nu l-a început. Mi-am dat seama că nu am nici o şansă împotriva lui. El a avut sute de ani ca să se dezvolte şi să învețe alte puteri. Dar l-am căutat şi i-am atacat câțiva prieteni mai slabi pregătindu-mă să-l atrag într-o cursă. Am reuşit. După ce i-am învins pe aliații lui a venit să-i caute. L-am atacat când a intrat în cursă. Lupta a fost furioasă şi până la urmă am reuşit să-l distrug. Dar eram atât de slăbit încât oricare dintre aliații lui m-ar fi atacat m-ar fi distrus cu uşurință. Aşa că am făcut singurul lucru posibil. M-am aruncat înapoi spre un loc familiar. A fost piatra.”

„Şi de ce nu ai spus nimic. Te-aş fi eliberat din nou.”

„La început nu am vrut să ştie nimeni de existența mea, după cum ştii piatra mă ține închis dar în acelaşi timp mă ascunde de privirile altora. Şi

adăpostul îmi priia. Dar apoi n-am putut să-ți spun nimic. Doar din cauza instabilității acestei lumi unde legile realității au fost rupte am putut să-ți vorbesc."

„Bine. Am să te eliberez din nou."

„Îți mulțumesc dar nu. Încă sunt căutat de creaturi puternice şi nu doresc să-mi dea de urmă. Şi-n plus, cum ți-am spus, eşti un hamal excelent. Mă duci prin tot felul de locuri interesante. De exemplu această lume. Sunt sigur că sunt lucruri pe care nu cred că le ştii."

„Cum de ştii atâtea despre ea?"

„Sunt mult mai bătrân decât tine, am fost în multe locuri de-a lungul existenței mele, de exemplu planeta aceasta. Am fost aici însoțiindu-l pe unul dintre Lorzii Primordiali în timpul luptei care a avut loc. Am văzut această lume distrusă." ridică mâna translucentă înspre o colină din apropiere. „Acolo, după colină, dacă a mai rezistat timpului, se află ruinele uneia dintre cetățile cele mai mari a acestei lumi, distrusă de puterea Lorzilor."

„Ce ciudat, chiar acolo ar trebuii să mă întâlnesc cu cel care m-a chemat" mormăi Călătorul

„Ai grijă, lumea asta e periculoasă, multe lucruri au rămas aici de pe vremea războiului, lucruri care rămân active zeci de mii de ani. Dacă ai nevoie de mine cheamă-mă" zise Umblătorul Voidului înainte să se retragă înapoi în piatră

„Sper să nu fie nevoie, cel care m-a chemat este o persoană de încredere."

Călătorul aproape ajunsese la vârful colinei, schimbările bruşte de vreme făceau călătoria un pic periculoasă. O ciudățenie erau micile creaturi care se strecurau la nivelul solului şi dispăreau cât mai repede în pământ de îndată ce simțeau prezența lui.

Ajuns la vârful colinei Călătorul privi în jur, nimic nu arăta că cineva ar fi fost acolo. Ajunsese mai repede decât timpul fixat pentru întâlnire aşa că nu era o problemă dar nu observă nici urme care ar fi demonstrat că cineva mai trecuse de curând pe acolo. Existau ruine în jur, bucăți de coloane sau blocuri mari tăiate în stâncă. Călătorul se aşeză lângă două coloane mari doborâte de forțele titanice care se luptaseră acolo.

După câteva minute de aşteptare auzi un zgomot uşor. Îşi folosi magia pentru a-şi amplifica auzul. Cineva urca cu paşi apăsați pe colină.

În doar câteva secunde aura sa pulsa cu energie, gata să protejeze, sau să distrugă.

Un fel de căpcăun urca colina, de ori mai mare decât un om, cu colți încovoiați ieşiți în afara gurii, brațe musculoase şi o măciucă cât un trunchi de copac în mână. Purta o armură de metal completă. În spatele matahalei mai era o ființă, mai mică decât un om, de un verde închis cu trăsături reptiliene.

- Cine sunteți!! Şi ce doriți?

Reptila ieşi în fața căpcăunului:

- Sseful vrea ssă te vadă. Acum vii vu noi.

Călătorul era obosit după lungul său drum şi nu avea chef de asemenea prostii.

- Valea; strigă el; am o întâlnire şi nu am timp de voi!!

Căpcăunul clătină capul:

- Şeful a spus să vii cu noi. Atunci tu vii cu noi.
- Valea !! repetă Călătorul şi întinse mâna către ei; un mic cutremur zgudui colina

Cei doi intrară instantaneu în acțiune, cel mic începu să murmure o vrajă în timp ce matahala fugea cu măciuca rotindu-se deasupra capului în sus pe deal.

- Tu vii cu noi!!!!

Călătorul avea puțin timp până când căpcăunul ajungea la el, îndreptă o pală de vânt împotriva lui. Puterea ei ar fi trebuit să-l smulgă din loc dar abia reuşi să-l încetinescă. Ceva îl proteja pe căpcăun.

În acelaşi timp o uşoară oboseală puse stăpânire pe el, micul reptilian încerca o vrajă cu efect cumulativ, şi era destul de puternică dacă îşi făcea simțită influența prin protecția Călătorului.

Acesta îşi întări imediat aura defensivă şi ripostă cu o sferă de foc care explodă în fața reptiloidului.

Căpcăunul ajunse lângă Călător şi-şi ridică arma în aer gata să lovească, acesta nu mai avu timp să fie elegant cu ei, lovi c-un pumn de forță pură. Căpcăunul fu aruncat de puterea magiei prin aer ca o marionetă, departe, peste marginea colinei.

Apoi Călătorul îşi întoarse atenția spre reptiloid, acesta îşi revenise după explozie şi începuse o nouă incantație, nu reuşi niciodată să termine, un trăznet îl lovi transformându-l într-o torță vie de energie.

Călătorul lăsă să-i scape un rânjet, se luptase cu căpetenii a demonilor şi cu semizei, nu aveau să-i stea în cale două creaturi primitive. Începu să lege o vrajă care ar fi dezintegrat pe oricine ar fi încercat să-i stea în față.

- Aşa întâmpini întotdeauna mesagerii; auzi o voce groasă

Se întoarse gata să lovească cu forța ce-i stătea acum în vârful degetelor, îşi înfrână instinctele în ultimul moment când văzu că ființa scundă de lângă el era Barton Sundyne, un prieten din vechime pe care nu-l vazuse de o sută de ani:

- Ai grijă îndesatule sau data vitoare s-ar putea să să te prăjesc.
- Asta în mod sigur e o cale bună să-ți pierzi prietenii; mormăi piticul neimpresionat

- De unde ai apărut. Nu-mi amintesc să te fi văzut. Şi apropo, aştia doi sunt de-ai tăi? îi arătă Călătorul pe cei doi care se regrupaseră şi-şi „lingeau rănile”
- Da, sunt garda mea; piticul le făcu semn celor doi şi amândoi se opriră; Am vrut să văd dacă eşti în formă.
- Şi exact pentru ce ar fi trebuit să fiu în formă. Un război. Ce cale e asta de a-ţi întâmpina un prieten.
- Nu chiar. Dar vreau să te rog ceva. Nu ţi-a spus Alexander nimic despre asta?

  Călătorul ridică din umeri:
- Când am vorbit cu el mi-a spus doar că are ceva important să-mi comunice şi mi-a indicat locul acesta. Cum ultimele dăţi când am lucrat pentru el a fost interesant şi mi-e prieten m-am hotărât să-l ascult şi să vin la întâlnire. Să nu-mi spui că nu e aici.
- Nu, nu e. Dar nu contează. Eu l-am rugat să vorbească cu tine. Nu puteam să te contactez direct. Să mă arăt în afară, printre Domenii.
- Pentru ce atât de secretos prietene?
- Îţi spun imediat. Dar mai întâi să intrăm înăuntru. Lumea asta nu e sigură la suprafaţă. Războaiele între Lorzi nu lasă prea mult dar există unele „arme”, ar fi cel mai potrivit cuvânt, care au supravieţuit şi care încă caută lucruri pe care să le distrugă. De fapt aici chiar au lăsat prea mult.
- Unde înăuntru?
- Vino. Am să-ţi arăt.

Barton îl conduse pe coama colinei până la un loc plat cuprins între blocuri mari de piatră, cel puţin la fel de înalte ca un om. Locul era lipsit de vegetaţie sau de alte rămăşiţe acoperit doar de nisip. Piticul îl luă de braţ şi spuse:
- Aici.

O lumină ţâşni din sol învăluindu-i, trăgându-i în interiorul pământului. Nisipul de la suprafaţă rămase nemişcat de parcă nici măcar un vânticel nu trecuse pe acolo.

Lumina îi depuse într-un cerc mărginit de simboluri runice, într-o cavernă întunecoasă. Apoi o lumină se aprinse şi Călătorul văzu zeci de pitici şi un alt fel de fiinţe ciudate îndreptând arme de tot felul spre el. La semnul piticului îşi lăsară armele jos.

Barton îl conduse de lungul drumului marcat cu lumini până la un un fel de cărut deschis ca un vagonet pe şine. Odată urcaţi la bord piticul atinse o rună de pe tabloul de bord din faţa vagonetului şi maşinăria se puse în mişcare.

Lunecau prin coridoare tăiate în stâncă dar se vedea strălucirea uşoară a unor câmpuri de forţă.
- Acum putem vorbi mai în siguranţă. Pe cât de multă siguranţă există pe lumea asta distrusă de Puteri.

- În primul rând, ce e locul acesta?
- E casa noastră..... văd că nu te mulțumeşte răspunsul. Am uitat cu cine vorbesc; râse piticul; Vrei povestea lungă, nu-i aşa?
- Dacă se poate.
- Am început construcția după ce-am fost salvați de la extincție, clanul meu, de către una dintre Puteri. Cum iubim pământul şi aveam nevoie de un loc unde să ne relocăm, lumea asta a fost perfectă. Nimic nu rezistă mult la suprafață, de fapt nici în subteran, dar câmpurile de forță care ne înconjoară comunitatea stabilizează solul. Nimeni nu se gândeşte că este ceva în viață în subteran. Ceea ce ne convine de minune. Nu ne interesează lumea de afară.
- Şi ei?

Călătorul indică o ființă cu două picioare fixate pe-un corp acoperit de blană maronie, cu gât alungit, două mâini scurte cu trei degete şi două tentacule ce ieşeau de sub blană un pic mai jos de brațe, care se dovedeau a fi artificiale dintr-un metal extrem de flexibil asemănător cu pielea lor, ce călătorea într-un vagon pe-o linie paralelă cu a lor.

- Este un Ga'ym, erau deja aici când am venit noi. Sunt ciudați, dar dacă îi laşi în pace nu ai probleme cu ei. Sunt adevărați maeştri în tehnologie esoterică. Ei au inventat peste jumătate din dispozitivele de aici. La fel şi generatoarele câmpurilor de forță care mențin integritatea oraşului.
- Pot să te întreb de ce atâtea secrete.
- Nu ştiu despre Ga'ym decât că şi ei erau pe punctul de a se autodistruge. Sunt tot ce-a mai răms din civilizația lor. Dar eu te-am adus aici ca să te rog ceva ce n-are nici o legătură cu ei. Dar mai târziu. Mulțumeşte-te pe moment cu peisajul şi o conversație despre timpuri trecute.

Discuția dintre cei doi prieteni continuă în timp ce mijlocul lor de transport îi ducea în adâncul pământului unde se afla oraşul. De fapt comunitatea, deoarece se compunea dintr-o serie de oraşe legate de coridoare şi pasaje subterane întortocheate.

Caverne înalte cu pereții acoperiți de blocurile ga'ymilor în timp ce în cavernele mici se strânseseră piticii construindu-şi casele direct în piatră. Căruciorul îi duse prin centrul unui oraş întins cu clădiri scunde pline de pitici trebăluind. Până ajunseră la o platformă pătrată largă unde căruciorul se opri.

Întrega platformă se mişcă brusc.

Era un lift ce cobora şi mai adânc în subteran. La un moment dat după ce trecură de un anumit nivel o bucată de metal obtură tunelul după ei. După ce coborâră încă vre-o sută de metri platforma se opri şi-şi continuară drumul prin mai multe tunele strâmte. Neocupate.

Apoi căruciorul se opri.

Piticul îi făcu semn să-l urmeze. Călătorul îşi luă sacul şi coborî. Intrară într-un tunel foarte strâmt de câteva sute metri lungime cu pereţii făcuţi dintr-un metal cenuşiu cu mai multe rune trasate pe ei. Ajunşi la capăt Barton puse mâna pe peretele ce părea să sigileze tunelul şi trasă un anumit simbol.

Peretele se dizolvă, devenind o masă de energie tulbure, lăsându-i să treacă.

Călătorul intră într-o cavernă mare în care văzu prima clădire de tip uman din comunitate. Părea o locuinţă castelană cu case, hambaruri şi o vilă în centru. Parcuri înconjurau casa. Lumina provenea parcă din pereţii cavernei înseşi.

Piticii construiau la casele lor ce numeau ei motif, o piatră dreptunghiulară de un metru jumătate înălţime unde era trecut simbolul clanului şi proprietarul. Pe motiful ce-l vedea Călătorul era simbolul clanului Sundye, ciocanul de luptă şi soarele împreună. Un simbol ciudat se afla sub cel a clanului, trei stele cu o cometă trecând printre ele. Călătorul văzuse simbolul înainte dar nici cu memoria sa suplimentară nu reuşea să-şi aducă aminte unde.

Curtea interioară a locuinţei era largă, de formă pătrată. Erau amenajate locuri pentru tir şi o mică arenă pentru competeţii. În acel moment în curte se găseau doi combatanţi, unul dintre ei tânăr uman îmbrăcat în haine uşoare de antrenament, şi, mare mirare, un elf întunecat. Călătorul ştia că elfii întunecaţi şi piticii nu se înţeleg, iar atunci când se întâlneau ieşeau scântei, de aceea prezenţa unuia printre pitici era un fapt deosebit.

Barton îşi dădu seama de mirarea Călătorului:

- Hai să ţi-l prezint.

Strigă către cei doi:

- Darin, Tadan. Gata cu exerciţiile. Veniţi încoace să vă prezint pe cineva.

Când cei doi se apropiară, Bartan îi introduse:

- Călătorule acesta este Tadan, căpitan al Mânii Ascunse.

Călătorul ştia prea bine de Mâna Ascunsă.

Clanul elfilor întunecaţi care îndrăzniseră să se opună zeilor întunecaţi care conduceau destinele elfilor înunecaţi în multe Domenii. Timp de zeci de ani au fost vânaţi ca nişte fiare sălbatice de către fraţii lor până când unul dintre Lorzii vechi i-a luat sub protecţia lui şi i-a dus alături de alţi aliaţi într-un Oraş Planar. Timp de o sută de ani au stat ascunşi, protejaţi de anonimat. Adunându-şi forţele şi pregătindu-se de răzbunare. După o sută de ani au revenit înapoi între Domenii.

Ca o tornadă au venit măturând de pe faţa pământului o mare parte a coloniilor elfilor întunecaţi şi ameninţând chiar zeii elfilor întunecaţi. Un armistiţiu a fost pus în aplicare şi clanul rebel s-a retras înapoi într-o lume colonie iar elfii întunecaţi nu i-au mai vânat niciodată.

Dar renegaţii nu s-au lăsat de luptă în întregime. Cei mai puternici şi abili luptători ai lor au format Mâna Ascunsă. O societate secretă de asasini. Foarte buni în meseria lor.

O serie de conexiuni începură să se sudeze în mintea Călătorului.

- Tadan, îmi face plăcere să te cunosc în sfârşit. Am auzit multe despre organizaţia din care faci parte, chiar am cunoscut câţiva dintre ei.

Un rânjet apăru pe faţa elfului întunecat.

- Chiar foarte bine pe unul, dacă nu mă înşel.

Se referea la contractul pus pe capul Călătorului şi pe care un membru a Mâinii Ascunse încercase să-l revendice.

- Am trecut peste micile neplăceri oferite de asociaţii tăi.
- Suntem condiţionaţi de propriile noastre reguli ale contractelor.
- Înţeleg căpitane, întâmplarea a fost demult şi deja uitată.

Piticul interveni.

- Voi doi nu mai vorbiţi de lucruri trecute, e vremea să ne concentrăm pe viitor. Dorin du-te înăuntru şi pregăteşte ceva pentru invitatul nostru.
- Dar.............., protestă tânărul.
- Du-te Darin! Noi mai avem ceva de discutat.

După ce tânărul dispăru în casă, piticul le făcu semn şi se aşezară la o masă în umbra unui copac bătrân ce se încăpăţânase să crească în inima subteranelor.

- Cine este băiatul? întrebă Călătorul.
- Băiatul este motivul pentru care eşti aici.
- Mai exact te rog.
- Să o luăm de la început; îi zise Barton. Cel care ne-a adus aici ne-a pus o serie de condiţii. Acum douăzeci de ani o fiinţă, un mesager al Puterilor a venit cu-n prunc în braţe şi ne-a spus să-l păzim ca pe ochii din cap. Şi să menţinem secretul total asupra prezenţei sale aici. La fel a fost şi cu ga"ym dar ei îi sunt devotaţi celui care i-a salvat şi nici nu se pune problema să scoată vre-o vorbă. Pruncul a fost crescut aici de atunci şi a ajuns să fie băiatul pe care l-ai văzut.
- L-aţi crescut în subterane! Numai în subterane? Sunteţi nebuni! Băiatul are nevoie de alceva în afară de caverne; se enervă Călătorul
- Linişteşte-te! Există aici înăuntru o sală enormă în care printr-o magie avansată combinată cu tehnologia de care dispun ga"ym poţi merge pe orice lume pe care o doreşti. O lume pe care nu numai că o vezi dar pe care o poţi şi atinge. E ca o lume adevărată. În clădirile anexe este cazată o întreagă echipă de străini care intreţine această lume şi îi dă viaţă.
- Un senzorium; murmură impresionat Călătorul.

- Băiatul îşi petrece majoritatea timpului în ea, când nu este la bibliotecă. Sau mă rog, cu oul de cristal despre care el spune că este o bibliotecă.
- Cognitorum, unchiule; se auzi din spatele lor. Darin venise cu nişte băuturi şi nu se putuse abține să intervină.
- Vrăjitorie îi spun eu şi aşa şi este; mormăi piticul; Darin a avut parte de profesori veniți din mai multe locuri şi fiecare l-a învățat ceva folositor.
- Şi de ce sunt eu aici, cu profesori ca Tadan? Nu văd ce nevoie mai ai de ajutor.

Barton puse un cristal senzorium pe masă.

- Alexandru a venit acum câteva zile şi ne-a adus acest cristal. Tot el probabil a aranjat ca tu să vii aici. A spus că este vorba de o rugăminte importantă de la cel care ne-a salvat. Darin te va conduce la camerele tale. Ne vom întâlnii la masă şi vom discuta acolo. Între timp vei putea să citeşti mesajul.

Cât l-a condus pe Călător prin casă, Darin a fost foarte tăcut, doar când au ajuns în camera Călătorului l-a anunțat că în jumătate de oră cineva îl va conduce la masă.

Rămas singur Călătorul putu să-şi examineze camera. Dimensiunile ei erau probabil perfecte pentru un pitic, dar destul de mică pentru un om. Din fericire era înaltă ceea ce o făcea să pară mai spațioasă. Pe un perete se găseau două dulapuri. Deschizându-le văzu mai multe rânduri de haine ca acelea cu care era îmbrăcat. Un zâmbet îi apăru pe față. Dragii de pitici, gândi el, doreau să-l facă să se simtă cât mai bine. După ce termină de cercetat locuința sa temporară, îşi trase un scaun la masă şi se aşeză. Era timpul să vadă mesajul din senzorium.

O dată ce atinse partea descoperită a micului cristal, lumea reală dispăru şi-n jurul lui apărură turnurile din Quaral, vechea capitală a spartanilor. În jurul său se făcu simțită o veche prezență şi apăru Alexandru care i se adresă:

„Mă bucur că eşti aici Călătorule. Din păcate acesta este singurul mod în care putem comunica. Un război civil între spartani stă să înceapă şi prezența mea este necesară aici. De îndată ce această situație se va termina voi încerca să te contactez din nou. Pe moment însă te rog un lucru. Copilul, Darin, ți-l va prezenta Barton, este ultimul dintr-o rasă dispărută de ființe superioare, strămoşii acelor care au devenit asurii. A fost salvat de o cunoştiință comună - o altă prezență binecunoscută, îi trecu Călătorului prin minte. Pe aceasta o recunoscu şi mai uşor iar respectul pentru mesaj crescu imediat; dacă cel care salvase copilul crezuse că aşa este mai bine atunci el îi va îndeplinii dorința - Când era mic şi mi-a fost încredințat mie, l-am ascuns cum am putut mai bine, departe de ochii Universului, în cavernele piticilor şi a rămas ascuns toți aceşti

ani. Dar nu mai poate rămâne ascuns. A venit vremea să iasă în lume, dar pentru aceasta trebuie să o cunoască. În tot Multiversul nu am putea găsi pe cineva mai potrivit decât tine să-l învețe legile şi tainele Domeniilor. Ştiu că de obicei, mai bine spus niciodată, nu iei ucenici dar pentru a-şi îndeplinii destinul băiatul are nevoie de cineva care să-i arate drumul Şi să-l învețe. Acum trebuie să închei, te rog să iei rugămintea mea în considerație. La revedere Călătorule şi sper vă ne vedem cât mai curând cu putință.

O dată terminat mesajul, lumea reală reveni înapoi în jurul Călătorului, doar o ultimă prezență mai rămase ca o confirmare a importanței mesajului, una la fel de puternică, chiar mai puternică decât cea din mesaj, una căruia Călătorul îi datora multe, iar asemenea prezență nu putea fi falsificată în nici un fel.

O bătaie la uşă îl trezi din visare, un pitic îl anunță că mâncarea este gata şi este invitat la masă.

Masa se desfăşură în veselie cu Călătorul şi Tadan povestind întâmplări ce deveneau tot mai fantastice pe măsură ce timpul trecea.

Şi aşa orele trecură una după alta pe nesimțite discutând de lucruri trecute sau de veşti de prin multivers, undeva o nouă rasă fusese descoperită în altă parte un vrăjitor încercase o magie periculoasă. Şi tot aŞa până când soția lui Barton îi anunță că venise timpul pentru masa de seară.

După masă Călătorul se scuză şi se retrase în camera sa. Trebuia să ia o decizie.

Prezența avusese dreptate, el nu avusese niciodată un ucenic, era un singuratic, nu îi plăcea să depindă de nimeni.

Un ucenic, un învățăcel mai bine spus, l-ar fi încurcat foarte mult, în călătoriile sale de multe ori fusese nevoie să dispară rapid iar puterile sale fuseseră singurul său sprijin. De multe ori ieşise atât de şifonat încât avusese nevoie de mult timp ca să se refacă. Dar dacă tânărul Darin era cel puțin la acelaşi nivel cu un asur, atunci puterile sale erau formidabile, iar prezențele îl rugaseră pe el să aibă grijă de această speranță.

Iar prezența Puterii nu era de ignorat. Putea spune că îi datora viața, şi nu o dată, puterile ei erau infinite, iar faptul că l-a ales pe el pentru acestă misiune îl făcea să se simtă chiar mândru.

Da, avea să o facă. Dar mai întâi urma să-l treacă prin câteva teste. Acestea puteau însă rămâne pe dimineață.

Pentru Darin, trezirea în aceea dimineață se făcu într-un mod deosebit. Barton îl aruncase pur şi simplu din pat şi-l trimisese în arenă. Pe jumătate adormit băiatul văzu cum musafirul, cel numit Călătorul stătea deja în arenă îmbrăcat în haine de antrenament.

- Te aşteptam; îi strigă el, Bartom îmi spune că eşti destul de bun, aşa că nu am să te încerc cu trucuri mici. Am un exercițiu mai bun pentru tine.

Călătorul scoase o montatură din taşcă, făcu un semn deasupra ei şi rosti câteva cuvinte magice, tânărul văzu puterea lor cu viziunea magică. O umbră neagră păru să se nască din piatra prețioasă şi să-l învăluie pe Călător dar apoi se retrase şi-şi stabiliză forma.

- Acesta este oponentul tău. Pentru ca să treci testul trebuie să-l învingi. Şi crede-mă nu are să te menajeze. Să-i dăm drumul!

Darin fusese învățat să gândească rapid, nu avea chef să se bată, dar ştia că acest test era important, auzise o parte din ceea ce vorbise tatăl sau cu străinii şi nu voia să piardă. În câteva secunde se pregăti de luptă. Ridică mâna şi un sceptru scurt țâşni din locul său şi veni în mâna sa.

- Sunt gata!

Creatura lăsă să-i scape un răget teribil.

- Te voi zdrobi, micule om!

Darin nu se lăsă aşa de repede impresionat. Trebuia să gândească repede.

Dacă creatura ajungea lângă el atunci nu va rezista mult, aşa că făcu primul lucru pe care şi-l pregătise pentru astfel de situații. Se concentră în a aduce un prieten alături de el, misiune uşurată de creatură, care se oprise la distanță şi pregătea o vrajă, avea timp.

O bestie fantomă apăru în fața lui şi porni spre adversar, un Umblător a Voidului. Timpul petrecut în senzorium şi cognitorium dădea roade, identificase duşmanul şi ştia câte ceva despre astfel de creaturi, în primul rând că erau puternice şi viclene.

Bestia fantomă trecu la atac, pumnii masivi loviră creatura voidului care nu se putea apăra fără să întrerupă vraja, aşa că se baza doar pe câmpul de forță care-i era a doua piele. Cu o mişcare a mâinii grele energetice îşi termină vraja după care îşi concentră atenția pe bestia fantomă, năucind-o cu lovituri de pumn.

O plasă îl imobiliză, a doua vrajă aruncată de Darin pentru a imobiliza creatura. Din păcate băiatul avea propriile lui probleme, o mâncărime insuportabilă îi cuprinsese corpul, nu se mai putea concentra asupra vrăjilor, întreaga energie îi era concentrată pe eliminarea mâncărimii.

În acest timp creatura voidului spulberase bestia fantomă cu un trăznet extrem de puternic dar care folosise o mare parte din energia sa, apoi împrăştie toată magia din jur cu ridicare a vrăjilor. Aceeaşi idee o avea şi Darin astfel ambii oponenți erau din nou la primul stadiu dar cu un consum energetic ridicat. Băiatul trimise o serie de proiectile în creatură care bară loviturile cu un scut de energie rotund ce-i apăru pe mână şi ripostă cu o vrajă de orbire care trecu de apărarea lui Darin şi îi întunecă vederea, apoi se apropie de el să-i dea lovitura finală.

Băiatul se concentră din nou, o undă de şoc puternic, focalizată către țintă. Umblătorul fu dat pe spate şi aruncat în capătul arenei. Lovitura îl amețise bine, armura sa întunecată fusese frântă, iar durerea se plimba ca la ea acasă prin corpul său.

Enervat la culme Voidul îşi concentră forța într-o sferă de enerie pe care o aruncă în Dorin. Explozia devastă pur şi simplu jumătate din arenă iar suflul ei scutură pe cei care veniseră să privească lupta.

Neliniştit Barton vru să intre în arenă dar Tadan îl prinse de umăr:

- Aşteaptă, încă nu s-a terminat!

Şi întradevăr aşa era, printre norii de fum ridicați de explozie, se ivi Darin, şchiopăta şi era plin de vânătăi dar strângea în mâmă un bățul scurt de luptă. Sceptrul fusese distrus de puterea sferei care îi distrusese şi scutul personal şi-i trăznise întreg corpul cu forța unui ciocan dar tânărul nu voia să renunțe.

Puterea care-i curgea prin corp se trezise la viață, energia i se dublase iar aura personală se activase din nou, vraja de orbire dispăruse şi ea. Cu toate acestea abia se mai ținea în picioare.

Călătorul era uimit, băiatul rezista mai bine decât s-ar fi aşteptat, chiar şi cu antrenamentul senzoriumului puterile sale încă nu se dezvoltaseră.

- Umblătorule, loveşte-l mai tare! îi strigă el în limba natală a abisalului astfel ca nimeni să nu-l înțeleagă.

Ființa îl auzi şi trimise o serie de lovituri direct în tânăr, doar ca să se mire când îi văzu absorbiți de scutul tânărului. Acesta ripostă cu o suliță de forță albastră smulgând un urlet de durere din pieptul Umblătorului. Darin încercă încă o lovitură dar chiar dacă avea putere nu o mai putea controla iar energia sa nu reuşi să străpungă scutul ființei abisale care se arunca asupra tânăruluii cu toată puterea într-un potop de lovituri cu ghearele sale magice.

Băiatul încercă să-i facă față cu ajutorul bastonului care de fiecare dată când atingea creatura emitea o descărcare energetică care rănea ființa. Din păcate nu era de ajuns, pumnii fiarei abisale îl lovea tot mai des pe Darin până când unul îl atinse în moalele capului şi tânărul se prăbuşi. Umblătorul Abisal nu se lăsă intimidat şi mai trimise o descărcare electrică în trupul băiatului.

- Lupta este gata! strigă Călătorul amintindu-i prietenului său că era doar un antrenament.
- Piciul s-a luptat excelent; îi spuse ființa Călătorului când acesta s-a apropiat de el.
- Da, aproape te-a bătut; îl luă peste picior omul.

Ființa întunecată se înălță în toată splendoarea sa devenind de trei ori mai mare.

- O exagerare amice, dar recunosc că a fost o surpriză. Acum mă întorc în casa mea să mă refac. Ne vedem mai târziu; după care dispăru înapoi în piatră.

Soția lui Barton aduse mai multe fiole cu lichide întăritoare şi îl ajută pe tânărul amețit să le bea pentru a se înzdrăveni. Călătorul o dădu gentil la o parte şi îi băgă în gură o pastilă. În câteva secunde tânărul păru că se însuflețeşte subit.

- Ți-e mai bine? îl întrebă Călătorul.
- Pe Woru, ce a fost asta? tânărul simțea cum energia îi revine cu o putere imensă, deja vânătăile şi tăieturile dispăruseră iar durerea se diminua în fiecare secundă.
- Îi poți spune un megaenergizant; explică Călătorul în timp ce îl ajută să se ridice; foarte greu de obținut dar cu efect instant.
- Barton; îl strigă el pe pitic, M-am hotărât, accept propunerea. Plecăm într-o oră, avem un eveniment pe care nu trebuie să-l pierdem.

Tânărul îl privii mirat.

- Vii cu mine, băiete. I-ați doar esențialul. De restul vom face rost pe drum.

Pregătirile de plecare durară un pic mai mult, soția lui Barton îi pregăti o mulțime de lucruri dar până la urmă aproape toate au fost lăsate în urmă.

Darin primi din partea lui Barton o desagă container în care puteai să pui mai mult decât era spațiu. O imitație nereuşită a celei pe care o avea Călătorul, o îmbrăcăminte specială care îndura orice temperatură şi un săculeț mic cu nestemate care valorau mai mult decât o planetă. Călătorul îi făcu cadou noului ucenic o robă de invizibilitate şi un toiag special care înzecea puterea loviturii magice şi producea un şoc când stăpânul său o dorea.

După ce îşi luară rămas bun de la toți şi după ce îl convinseră pe Barton că nu aveau de gând să ia nici un bodyguard iar dacă avea vre-o problemă cu asta să discute cu cel care îl trimisese. Tadan a fost mai greu de convins, dar până la urmă căpitnul elf întunecat îi lăsă să plece fără gărzi de corp.

Călătorul le ceru să-i lase într-o cavernă părăsită, nu mai dorea să călătorească din nou până la suprafață şi să rătăcească ore întregi până găsea o porțiune destul de stabilă ca să poată deschide un portal.

Despărțirea a fost grea mai ales pentru Barton care îl crescuse pe Darin ca pe fiul său. Nu plecase de lângă ei până nu obținuse promisiunea tânărului că se va întoarce să-l viziteze şi îl amenințase pe Călător că dacă nu va avea grijă de Darin îl va hăitui prin tot multiversul.

Când în sfârşit rămaseră doar ei doi Călătorul îl privii de sus până jos pe tânăr şi îi spuse cu o voce gravă:

- Darin, din acest moment eşti ucenicul meu. Împreună vom călători în lumi nemaivăzute şi vom trece prin întâmplări nemaiauzite, dar întotdeauna va trebui să asculți de mine. Tutorii tăi m-au încredințat că eşti un tânăr extraordinar, vei avea ocazia să o dovedeşti. Dar din acest moment intrăm în multiversul real. Nimic nu te poate pregăti pentru acest lucru. De-a lungul

timpului ne vom învăța unul cu celălalt. Iar prima noastră colaborare începe chiar acum. Vino aici să încercăm ceva. Vezi tu, să vii sau să pleci de pe lumea asta prin magie este dificil. Din pricina ruperii tapiseriei realității, orice încercare făcută la nimerială ar fi sortită eşecului. Când am venit am avut ajutor din sfere înalte care mi-au facilitat venirea. Acum va trebui să găsim noi calea. Apucă toiagul şi concentrază-te pe mediu şi pe valurile realității, încearcă să vezi modelul.

Împreună cele două spirite se contopiră şi căutară un culoar prin haosul din jurul planetei. Călătorul simți energia enormă din băiat, putere pură care încerca să taie haosul ca o secure.

Îl călăuzi spre un culoar lin care se modela după valurile realității mereu schimbătoare, tânărul încă nu învățase pe deplin răbdarea dar mai aveau destul timp. Culoarul se stabiliză devenind puternic prin forța unită a celor doi şi Călătorul făcu conexiunea. Darin se descurcase excelent pentru o primă încercare, poarta se deschise şi vârtejul de energie apăru în fața lor.

- Foarte bine Darin, cred că acesta este începutul unei aventuri extraordinare. Acum vino, multiversul ne aşteaptă.

Cei doi păşiră împreună prin vârtejul interdimensional către o destinație cunoscută doar de Călător.

Povestea lor abia începea.

DIN

SAGA MISTICULUI

fac parte urmatoarele povestiri:

Gasirea

Nasterea Legendei

Moartea lui Kal'Natal

Feya – Lumea Inchisoare -

Coroana Gheturilor

Razbunarea